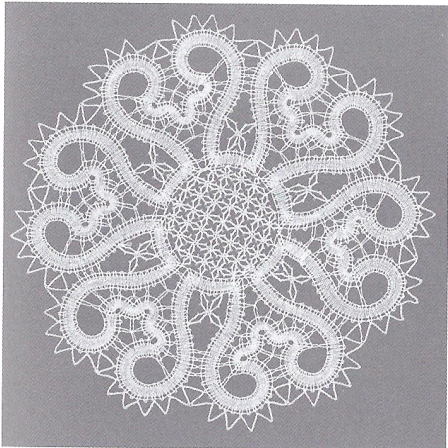

Jutranja zgodba

Lučka je vsako leto preživljala zimske počitnice pri dedku in babici na Dobravi. Tam je imela celo svojo sobo, ki sta jo z mami

krstili za salon. In prav v tem salonu jo je počakal ponedeljek, prvi dan počitnic. Od tod je zdaj prisluškovala, kaj se dogaja spodaj. Ali je babica že vstala? Aha, že! Zdaj je potegnila rolo zavese, da je jutranja svetloba pobelila sobo. Potem je po veži pricopotal dedek, ropotal je z grebljami, ko je skozi majhna vratca potiskal drva v krušno peč. Lučka mora še čisto majčkeno počakati, da se bo ogrela. Kaj naj bi vendar počela v mrzli dnevni sobi! A ni dolgo zdržala. Že se je po stopnicah oglasilo dvakrat po deset cop-copkov in že je bila spodaj pri dedku in babici. In kaj je videla? Ob oknu je sedela babica, tako da ji je jutranja svetloba sijala naravnost na klekljarsko blazino. Sklanjala se je nad mizico in neznansko hitela premetavati kleklje. Tako zelo je hitela, da si ni vzela časa niti za jutranjo toaletto. To bi jih slišala, če bi jo videla Lučkina mami. »Kaj se ti pa tako mudi, mama, ne vzameš si niti toliko časa, da bi se uredila!« bi jo okregala.

»Mudi, mudi! Saj veš, da pri klekljanju nikamor ne prideš, če ne tiščiš kar naprej v punkelj. In zjutraj, ko je še vse tiho in mirno, mi kleklji kar sami poskakujejo med prsti.« Mami bi komaj opazno zavzdihnila, se za trenutek zamislila in sama sebi zamrmrala: »Ampak zdaj ti tega res ne bi bilo treba početi!«

»A najbrž ima babica čisto prav,« bi se Lučka postavila zanjo. »Babice se ne sme kregati.«

Zato je Lučka že takrat, ko je bila še droben pajacek v frotirasti pižami, potrpežljivo stala ob klekljarski mizici in čakala, kdaj bo babica priklekajala do mesta, ki si ga je določila vsako jutro sproti; ni odnehala prej. Šele potem je babica klekljarsko blazino pokrila s prtičkom, ki ga je na enem vogalčku krasila majhna čipkasta rožica, potisnila mizico nazaj k peči in odšla v kuhinjo. Lučki in dedku, ki je medtem zakuril v peči, spodaj v kleti nakrmil zajčke in piške, je pripravila zajtrk. In ko sta onadva za zajtrk mlela kruh s slastno borovničevo marmelado in pila kavo in kakav, se je babica uredila, da je bila kot rožica. Zdaj naj kar pride mami Marjeta!

Taka je bila Lučkina jutranja zgodba, tak je bil njen začetek počitnic, vedno enak, nič nenavadnega se ni moglo zgoditi, nobenega vznemirjenja, nobenega strahu ...

In vendar jo je vedno tako vleklo na Dobravico, čeprav ji tudi v mestu ni bilo slabo. Imela je prijateljice, sošolke in sošolce, med počitnicami bi lahko skupaj risali, se drsali, toliko zanimivega je bilo pripravljeno za počitniški teden. A je bilo vendarle drugače, ko je primerjala življenje pri dedku in babici. Pri njih nikoli ni bila sama, nikoli ji ni bilo treba stati ob oknu in čakati mame. In nikoli ji ni bilo treba ob delavnikih vstajati pred sedmo zjutraj. Kajti tu sta bila dedek in babica, ki sta natanko vedela, kako je treba ravnati z majhnimi otroki, da jim ne greniš življenja in da jim je na svetu lepo.